

le: pobíhal sem tam, větřil, čenichal, pozoroval postavení slunce a nakonec vykřikl:

„Tady je! Našel jsem ji! No? Co říkáš? Nevypadá nebezpečně? Můžeš jít napřed!“

Muminek vešel s velkou obezřetností do zelené tmy. Obklopilo je hluboké ticho.

„Musíš se dívat na všechny strany, všude může číhat nebezpečí,“ zašeptal Čenich.

„Nemůžu se dívat na všechny strany najednou,“ ohradil se muminek.

„Dozadu se dívej ty, já to nestihnu.“

„Ne, ne, dozadu ne,“ bránil se Čenich ustrašeně. „Když jde někdo za tebou, tak je to mnohem horší, než když se s někým střetneš. Děláš to ale na vlastní riziko.“

„Tak jdi první ty,“ odpověděl muminek.

„To taky nechci!“ vykřikl Čenich.

„Nemohli bychom jít vedle sebe?“

Šli tedy stále hlouběji do lesa těsně vedle sebe. Ten byl čím dál víc zelenější a temnější a cesta vedla napřed vzhůru a pak dolů, stále se